

Висоти лікаря Григоровського

4 стор.

Свій тридцятий день народження молодший лейтенант медичної служби Володимир Григоровський запам'ятає на все життя. Було це 13 липня 2014 року на позиціях прикордонників неподалік від Червонопартизанська. На святкову вечерю завітали побратими, з якими він пліч-о-пліч захищав рідну землю від бойовиків. До речі, останні теж відзначилися: здійснили позаплановий обстріл українських позицій. Доктору презентували тушонку, рибні консерви та згущене молоко. Подарунки були безцінними, адже друзі дарували щиро та від душі...

Крик наляканих птахів

7 стор.

Михайло Каретніков – колишній старшина 6 прикордонної застави Володимир-Волинського прикордонного загону згадує, як 22 червня 1941 року разом із рядовим Курбатовим близько третьої години ночі вийшов перевіряти пости. За кілька хвилин на протилежній стороні ріки Буг у чорне небо злетіла кометою перша провісниця тривоги – світло-червона ракета.

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 23 (5469) 19 червня 2015 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

Солідарність у дії

На території військового містечка у Бортничих відбулася церемонія передачі прикордонникам автомобілів і технічних засобів охорони кордону від представництва Європейського Союзу в Україні. Найближчим часом на кордон та в зону АТО вирушать 142 автомобілі підвищеної прохідності, 51 пасажирський мікроавтобус, 142 тепловізори та 36 захищених ноутбуків на суму понад 7 мільйонів євро.

Володимир ПАТОЛА,
фото Валерія ОЛПІНИКА

На церемонії були присутні Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, Голова представництва Європейського Союзу в Україні посол Ян Томбінські та перший заступник голови Держприкордонслужби України генерал-лейтенант Василь Серватюк.

Частина автомобілів уже дообладнані та укомплектовані всім необхідним для виконання завдань безпосередньо на кордоні й на лінії розмежування. Це, зокрема, мобільні пункти контролю на базі мікроавтобусів або броньованих автомобілів підвищеної прохідності. Машини дозволяють здійснювати заходи контролю другої лінії за будь-якими документами, насамперед – за біометричними паспортами, що видаються Україною та іншими державами світу.

Військовослужбовці мобільного загону продемонстрували присутнім навички дій прикордонного наряду під час раптового вогневого контакту з противником, професійну майстерність у рукопашному бою, техніку затримання небезпечних злочинців в автомобільному пункті пропуску. Грамотні, професійні, відпрацьовані до деталей дії за синхронністю часто нагадували танець. Практично всі військовослужбовці мобільного загону вже неодноразово виконували бойові завдання на найнебезпечніших ділянках кордону й добре знають ціну знанням, бойовим навичкам і професійній підготовці.

6
стор.

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло **1,442 млн.** осіб та **354 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **538** осіб з них **58** незаконних мігрантів

Вилучено **17** одиниць зброї, **9** одиниць боєприпасів та **6,1** кг наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **1,961 млн.** грн.

коротко про головне

До Польщі — навпростець

Перспективи відкриття нового пункту пропуску з Польщею «Лубня — Волосате» обговорили під час зустрічі з Генеральним консулом РП у Львові Ярославом Дроздом голови Закарпатської облради Володимир Чубірко та облдержадміністрації — Василь Губаль. Наразі закарпатцям, щоб перетнути українсько-польський кордон, необхідно подолати значну відстань територією України або ж їхати через Словаччину. Найближчий пункт пропуску — аж за 120 км у Львівській області. «Якщо немає пропускового пункту, нам важко активізувати малий прикордонний рух. А нині ми пропонуємо збільшити межі малого прикордонного руху до 100 кілометрів. Тема відкриття нового пункту пропуску — надзвичайно актуальна в цьому контексті», — вважає генконсул. Володимир Чубірко, у свою чергу, зазначив, що обласною владою вже повідомлено дипломатичні установи про наміри розпочати роботу з відкриття пункту пропуску. Відповідні пропозиції отримало й керівництво Підкарпатського воеводства РП.

Василь ДРОЗДОВ

Шість соток біля моря

Членам сімей загиблих учасників АТО в Херсонській області виділено земельний масив на території Генічеського району на узбережжі Азовського моря. Ці землі пропонується надати для дачного будівництва. Загальна площа масиву складає п'ятнадцять гектарів. Зараз заплановано 38 земельних ділянок, для котрих розробляється вся необхідна документація, підводяться електромережі та водопостачання. Ділянки по 600 квадратних метрів кожна сім'я зможе вибрати самостійно. «Після отримання цих ділянок родини загиблих воїнів зможуть розпоряджатися ними на власний розсуд», — роз'яснює виконувач обов'язків начальника головного управління Держгеокадастру області Ігор Шапран.

Юрій ЗАНОЗ

До Шенгену — з «пальчиками»

В Україні з 23 червня запроваджуються нові правила отримання шенгенських віз. Відтепер при здачі документів потрібно буде обов'язково надавати відбитки пальців, що унеможливить їхнє отримання через турагентства і посередників. Нові візові правила вводяться в шести країнах Східного партнерства: Азербайджані, Вірменії, Білорусі, Грузії, Молдові та Україні. Відбитки зберігатимуться 59 місяців у загальній базі, доступ до якої мають усі країни ЄС. Після закінчення цього терміну доведеться знову здати відбитки. Тим, у кого вже є діюча мультівіза, до закінчення терміну її дії в посольство йти не треба.

Олена ТАЩИЛІНА

пріоритети

Петро Порошенко: «Маємо зробити все, щоб захистити нашу державу»

Президент України Петро Порошенко здійснив робочу поїздку до Донецької області, під час якої проінспектував будівництво фортифікаційних споруд, зустрівся з активом регіону та громадськістю міста Маріуполь і вшанував пам'ять городян, які загинули від обстрілів бойовиків.

Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Глава Держави оглянув систему комунікацій, контрольно-спостережний пункт, укриття, траншеї та захисні металобетонні контейнери. Під час перевірки захисних споруд він зазначив, що в цілому не має серйозних зауважень до будівництва. За його словами, завдяки Мінським домовленостям Україна отримала час для того, щоб перевести дух і здійснити заходи для укріплення своєї оборони. Він також повідомив, що всього заплановано спорудження близько трьохсот фортифікаційних споруд. При цьому сто опорних пунктів вже повністю готові.

Президент відзначив, що обсяги й темпи будівництва — безпрецедентні. Завершити проект планується до середини липня. Його

загальна вартість оцінюється майже в один мільярд гривень. «Ми маємо зробити все, щоб захистити нашу державу, працювати 24 години на добу», — наголосив Петро Порошенко.

Виступаючи перед активом Донецької області, Глава Держави зазначив: «Ми прагнемо і готові в будь-який момент повністю відновити усі економічні зв'язки з тимчасово окупованими районами Донецької й Луганської областей, зняти всі внутрішні бар'єри й обмеження на шляху пересування людей і товарів. Але за умови, що ми відновимо контроль над зовнішніми кордонами».

Петро Порошенко також розраховує на прийняття змін до Конституції України в частині децентралізації влади уже в найближчі тижні, зазначаючи при цьому, що

міжнародна реакція

«Коридор» — загроза реальна

Європарламент занепокоєний загрозою створення сухопутного кордону через територію України, що поєднуватиме РФ і Крим.

Кароліна КАРНАУХ

Про це йдеться в ухваленій днями резолюції Європарламенту про військово-стратегічну ситуацію у Чорноморському басейні після нелегальної анексії Криму Росією.

«Європарламент глибоко стурбований вкрай важкою ситуацією, що склалася в Східній Україні, де війна веде до дестабілізації в Україні та регіоні в цілому, зокрема, можливою загрозою створення сухопутного коридору, що з'єднає російську територію з Кримом через підконтрольну сепаратистам територію вздовж західного узбережжя Азовського моря (Маріуполь)», — відзначається в документі.

Євродепутати також засудили той факт, що «Росія надає

пряму і непряму підтримку сепаратистським угрупованням в Україні, в тому числі й у вигляді зброї та найму, тим самим сприяючи продовженню війни».

Вони закликали Росію «вивести свої збройні сили з території України та дотримуватися Мінських угод».

Окрім того, на думку європарламентарів, санкції проти РФ повинні бути продовжені та навіть посилені у випадку, якщо «Росія не в повній мірі реалізує Мінські угоди про припинення вогню і продовжить дестабілізацію ситуації в Східній Україні й незаконну анексію Криму».

Водночас у резолюції пропонується розглянути можливість надати Україні оборонне озброєння та підтримку для зміцнення її захисту.

Як відомо, раніше депутати Європейського парламенту прийняли резолюцію, якою визнають, що Росія внаслідок своїх дій у Криму та на сході України більше не може вважатися стратегічним партнером ЄС.

Київ готовий поступитися значною частиною влади на користь місцевих громад.

Президент також пообіцяв нову політику в питанні системи перепуску в зоні проведення антитерористичної операції. «З одного боку ми повинні надійно закрити Україну від терористів, диверсантів, наркотрафіку та поставок зброї. З іншого — простим людям маємо забезпечити усунення корупції та значно полегшити життя», — наголосив він, додавши, що це також створить мотивацію для реінтеграції окупованих територій назад в Україну.

Глава Держави наголосив на важливості Маріуполя для реалізації його Мирного плану. Адже після звільнення міста від бойовиків рік тому воно фактично стало форпостом на південному сході України. Відтак Президент назвав звільнення Маріуполя 13 червня минулого року однією з найближчих сторінок АТО. Водночас Петро Порошенко наголосив, що розглядає громадян України на тимчасово окупованих територіях як українських полонених, захоплених загарбниками.

Президент також вшанував пам'ять маріупольців, які загинули внаслідок обстрілу міста терористами 24 січня цього року. У мікрорайоні «Східний» він поклав квіти до встановленого тут пам'ятного знаку. Після цього Глава Держави поспілкувався з мешканцями міста та привітав їх із днем визволення.

офіційно

Нові правила на межі з Кримом

Постановою Кабінету Міністрів України № 367 затверджено Порядок в'їзду на тимчасово окуповану територію та виїзду з неї, розроблений Адміністрацією Держприкордонслужби.

Світлана ДЕЙЧУК

У документі визначено особливості перетинання адміністративної межі з Автономною Республікою Крим. Зокрема, встановлено перелік контрольних пунктів в'їзду — виїзду. При цьому вони мають особливий статус як такі, що не призначені для перетинання державного кордону України.

Згідно з Порядком іноземці та особи без громадянства зможуть перетинати адмінкордон з Кримом за паспортним документом і спеціальним дозволом, виданим територіальним органом Державної міграційної служби. Для громадян України проходження контролю здійснюватиметься за умови пред'явлення будь-якого з наведених нижче визначених законодавством документів. Це може бути внутрішній чи закордонний паспорт, тимчасове посвідчення громадянина України, дипломатичний або службовий паспорт. Також можна надавати посвідчення особи моряка, члена екіпажу, посвідчення особи на повер-

нення в Україну та проїзний документ дитини. Стосовно дітей, які не досягли 16-річного віку, діятиме порядок, передбачений Правилами перетинання державного кордону громадянами України, затвердженими постановою КМУ від 27 січня 1995 р. № 57.

Крім цього, Порядком визначено умови видачі територіальними органами ДМС іноземцям і особам без громадянства спеціальних дозволів для одноразового й багаторазового в'їзду на тимчасово окуповану територію й виїзду з неї, а також форма такого дозволу.

Як зазначається в документі, інформація про осіб, які в'їжджають на тимчасово окуповану територію України або виїжджають з неї, вноситься до відповідної бази даних.

Водночас встановлюється перелік підстав для відмови особі у в'їзді до тимчасово окупованої території та виїзді з неї, а також форма відповідного письмового рішення. При цьому передбачено можливість оскаржити рішення про таку відмову у суді або в начальника органу охорони кордону.

■ вишкіл

Навчений — означає озброєний

На базі військового містечка у Бортничих пройшли практичні заняття з особовим складом структурних підрозділів Адміністрації Держприкордонслужби та підрозділів центрального підпорядкування Київського гарнізону.

Василь БЛЕНКО

Цього разу до програми перевірки персоналу на професійну придатність, окрім вже звичних тестів, вогневої та фізичної підготовки, фахівці управління професійної підготовки АДПСУ включили ще заняття з тактичної медицини, екіпірування прикордонних нарядів, а також ознайомлення зі зразками озброєння і техніки, які нещодавно поповнили арсенали прикордонного відомства.

Ще донедавна прикордонники не мали на своєму озброєнні ні крупнокаліберних кулеметів із гранатометами, ні протитанкових керованих ракет, ні, тим більше, засобів протиповітряної оборони. Але війна на сході країни та російська анексія Криму поставили перед «зеленими кашкетками» завдання з відбиття збройної агресії ворога. Саме потужні зразки зброї викликали найбільший інтерес в офіцерів Адміністрації. По кожному з

представлених видів вогневих засобів було надано загальні характеристики та особливості їх застосування.

Неабияке значення в бойових умовах має й рівень медичної підготовки персоналу, на який раніше доволі мало звертали увагу. Натомість тепер — це один із найактуальніших предметів професійного вишколу.

— Насамперед самі навчаться допомагати собі, — звертається до офіцерів лейтенант медслужби Володимир Григоровський. — Джгут потрібно вміти накладати за 15–20 секунд, бо за хвилину вже можна сплвити кров'ю.

І він знає, що каже: рік тому Володимир перекваліфікувався з цивільного травматолога на військового медика (пішов у Держприкордонслужбу добровольцем), двічі був у зоні АТО у найгарячіші періоди проведення операції, там же пройшов курси тактичної медицини за стандартами НАТО.

Полковник медслужби Андрій Бакай та підполковник медслужби Павло Бочковий також побували в АТО і набули

безцінного досвіду в бойових умовах. Офіцери доволі наочно продемонстрували учасникам збору сучасні аптечки військово-вслужбовця та пояснили, як зупинити кровотечу за допомогою препарату «Селох», звичайного бинта і навіть монтажної піни.

З неабияким зацікавленням офіцери центрального апарату відомства слухали про хитрощі несення прикордонної служби в бойових умовах, де кожна деталь, кожен рух може бути визначальним. Тут дрібниць не існує. Слід знати, як розігріти сухий пайок і водночас не видати місце розташування наряду. Незручні берці обов'язково призведуть до натирання ніг з відповідними наслідками. Після відстрілу 3–4 магазинів ствол автомата настільки розжарюється, що обпекти руку

— раз плюнути. Тактичні рукавиці врятують від опіку, а значить — збережуть боєздатність воїна, — пояснюють інструктори.

— Зараз система підготовки персоналу Держприкордонслужби трансформується із урахуванням досвіду, здобутого у зоні проведення АТО, — наголошує начальник управління професійної підготовки персоналу Департаменту персоналу АДПСУ генерал-майор Артур Король. — Це особливості ведення різновидів бою, застосування стрілецької та групової зброї, тактика дій прикордонних нарядів, екстремальна медицина тощо. В умовах бойової обстановки такі навички є незамінними. Тож якщо знання, отримані персоналом на сьогоднішніх заняттях, врятують бодай одне життя, я особисто буду дуже радий. ■

■ ростимо патріотів

Молодо — не зелено

У ВПС «Рава-Руська» Львівського прикордонного загону відбувся 7-й зліт ЮДП. У ньому взяли участь майже 90 учнів восьми шкіл Равичини.

Ярослава МЕЛЬНИК

А в гості до них завітали методист відділу освіти Жовківської районної державної адміністрації Омелян Боровець, директор Рава-Руського міського Будинку дитячої і юнацької творчості Любов Товарицька, методист Рава-Руського міського будинку дитячої і юнацької творчості Світлана Новоселова, президент велотуризму «Рава» Ігор Чобіт та інші.

Цього разу для своїх юних помічників їхні старші наставники підготували дванадцять випробувань: на фізичну витривалість — підтягування на перекладині, віджимання, тестування навичок з військово-прикладних знань та умінь розбирати, збирати автомат «АК-74», метати навчальну гранату. Сюди ж входила стрільба з пневматичної гвинтівки. І, звісно ж, суто прикордонні дисципліни: слідознав-

ство, вправи на уважність, запам'ятовування тощо. Змагання проходили весело та по-дитячому завзято, адже кожен із учасників хотів перемогти, довести, що молоді — не зелено.

Логічним завершенням зльоту стало нагородження переможців, яке провів заступник начальника ВПС з персоналу капітан Олександр Мацелко.

Після невеличкої гостини і завершальних урочистостей діти, стомлені, але з радісними усмішками, залишали кордон з надією обов'язково повернутися сюди для нових зустрічей зі своїми старшими товаришами у зелених кашкетах. А, можливо, за якийсь час, ставши дорослими, уже повноцінними правоохоронцями державного рубежу. ■

■ лейтенантські збори

На базі відділу прикордонної служби «Овруч» Житомирського загону відбулися чотириденні навчально-методичні збори з цюгорічними випускниками вищих військових навчальних закладів.

Дороговказ для молодих офіцерів

Віктор ВИРВА

Після стройового огляду для молодих лейтенантів організували теоретичні та практичні заняття, які провели досвідчені офіцери Північного регіонального управління.

Начальник управління полковник Володимир Єгоров довів до новоспечених офіцерів єдині вимоги щодо організації оперативно-службової діяльності та розповів про основні загрози, що виникають на ділянці відповідальності.

Під час зборів учасники також ознайомились із зразками озброєння, автотехнічними, спеціальними засобами та порядком їх утримання, організацією інженерного забезпечення охорони державного кордону.

Під час занять офіцери вивчили правові аспекти діяльності органів і підрозділів прикордонного відомства. Дізналися вони й про те, яким повинен бути справжній керівник, щоб його

підлеглі успішно виконували поставлені завдання.

Підбиваючи підсумки зборів, заступник начальника Північного регіонального управління з персоналу полковник Юрій Якобчук нагадав присутнім про вимоги Голови Держприкордонслужби України щодо персональної відповідальності прикордонників за скоєння правопорушень. Також він особисто відзначив офіцерів Чернігівського та Луцького прикордонних загонів — лейтенантів Романа Коваленка, Ігоря Жміда, Ілону Лоскутову, які за підсумками зборів показали найкращі результати.

— Ви — майбутнє нашої служби. Якою вона буде, залежить від кожного з вас. Я впевнений: ви станете гідними продовжувачами справ попередніх поколінь прикордонників, які мужньо боронили рубежі нашої держави. На вас чекає багато випробувань, через які ви пройдете з честю, якщо будете працювати над собою. Тож нехай вам щастить, — підсумував заступник начальника управління. ■

■ гарячі будні

Руберойд з героїном

Приклад ефективної взаємодії продемонстрували днями співробітники Держприкордонслужби та СБУ. Результатом проведеної спільної операції стало викриття транзитного каналу контрабанди героїну з Близького Сходу до ЄС. У пункті пропуску «Ягодин» співробітники СБУ, Держприкордонслужби та ДФС під час оформлення автомобілів з вантажем руберойду виявили 981 пакунок з героїном. Наркотик ховали всередині рулонів з цим покрівельним матеріалом. Як з'ясувалося, вантаж прибув в Україну через пост «Іллічівськ» Одеської митниці. Загальна вага наркотиків складає близько 500 кілограмів.

Олег ЛИЧКОВСЬКИЙ

«Сердечний» рейс скасовано

Автомобіль «ВАЗ», вшент забитий картонними ящиками із свинячими серцями, затримали на кордоні з Росією військово-службовці відділу «Краснопілля» Сумського загону. Прикордонники отримали попередню інформацію про можливе переправлення до сусідньої країни партії контрабанди, однак і гадки не мали, що саме везимуть на суміжну територію. Автомобіль, який рухався манівцями до російського кордону, прикордонний патруль помітив за допомогою тепловізора поблизу населеного пункту Миропілля. Правоохоронцям вдалося зупинити транспортний засіб з місцевим жителем за кермом за кількадесят метрів від держрубежу. У авто виявилися 40 картонних ящиків із охолодженими субпродуктами загальною вагою майже півтонни. Наразі автомобіль і товар передано до одного з територіальних органів Державної фіскальної служби, а 26-річному українцю доведеться відповідати у суді. Постраждали й російські замовники, бо тепер не отримають довгоочікуваних сердець.

Людмила ТКАЧЕНКО

Підозрілі запчастини

У Харкові співробітники Держприкордонслужби, СБУ та митниці запобігли вивезенню з України товарів подвійного призначення, що підлягають державному експортному контролю. Зловмисники намагалися вивезти запчастини, які використовуються у авіаційній та космічній техніці, а також при виробництві новітніх російських танків «Т-90». Вантаж було приховано у конструктивних порожнинах вагону пасажирського потяга «Харків-Москва». Слідчим відділом Управління СБУ в Харківській області розпочато кримінальне провадження за ч. 1 ст. 333 (порушення порядку здійснення міжнародних передач товарів, які підлягають державному експортному контролю) Кримінального кодексу України.

Микола ПРУДКИЙ

■ 21 червня – День медичного працівника України

Висоти лікаря Григоровського

Свій тридцятий день народження молодший лейтенант медичної служби Володимир Григоровський запам'ятає на все життя. Було це 13 липня 2014 року на позиціях прикордонників неподалік від Червонопартизанська, за два кілометри від українсько-російського кордону. На святкову вечерю завітало побратимів, з якими прикордонник пліч-о-пліч захищав рідну землю від бойовиків. До речі, останні теж відзначилися: здійснили позаплатановий обстріл українських позицій. Доктору презентували тушонку, рибні консерви та згущене молоко. Подарунки були безцінними, адже друзі дарували щиро та від душі...

Андрій КУЧЕРОВ

Володимир народився в Івано-Франківську у родині професійних медиків. Батько – Валерій Вікторович – військовий лікар, мати – Людмила Володимирівна – цивільний. У 15 років хлопець закінчив середню школу, ще учнем обравши для себе професію батьків. Збирався навчатися в Польщі, однак через занадто юний вік це виявилось неможливим. Тож випускник обрав Івано-Франківський Національний медуніверситет. Було це 2000 року. І хоча всі знають, що навчання у медичному виші – процес непростий і тривалий, Володимир за два роки вже чергував у відділенні торакальної хірургії та травматології Івано-Франківської обласної лікарні. Він твердо вирішив: здобуде професію лікаря-травматолога. 2006-го Володимир закінчив університет, попереду було ще два роки інтернатури. Порадившись із знайомими медиками, юнак вирушив до столиці та влаштувався в Київську міську лікарню швидкої медичної допомоги. Як для інтерна столична лікарня була ідеальним місцем, однак юнакові цього було замало: паралельно ще працював у травматології та вступив у Національну академію післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика.

Два роки інтенсивної праці та навчання пролетіли для Володимира як один день. Після здобуття права самостійно займатися медичною практикою молодий лікар Григоровський прийшов на роботу у травматологічне відділення столичної лікарні №9. На цьому можна було б і заспокоїтися. Однак не для нашого героя. Він по можливості відвідував медичні конференції, де можна було поспілкуватися з колегами-ортопедами. На одному з таких заходів Володимир познайомився з Ігорем Михайловичем Зазірним, одним із провідних фахівців-ортопедів України, практикуючим лікарем з тридцятирічним стажем. Саме з його допомогою Володимир

Далі було стажування у чеській клініці, Віденській приватній лікарні, з якої вийшло вісім нобелівських лауреатів в галузі медицини, а ще цей заклад знаменитий тим, що в ньому практикував Зігмунд Фрейд. Ще були клініки Мюнхена, Граца, Катовіце. Кар'єра молодого лікаря-ортопеда Григоровського йшла вгору, але настав листопад 2013 року: Майдан, протистояння, яке вилилося у збройний конфлікт влади з народом.

– Я не міг залишатися байдужим, – каже Володимир. – У медпункт на Майдан мене привів близький друг Віталій Хмель. Спочатку чергував у Київській міській держадміністрації, згодом приходив у медичний пункт, відкритий у парламентській бібліотеці.

Апогей протистояння настав у двадцятих числах лютого. У рідну дев'яту лікарню Володимир зайшов 18-го зранку, а вийшов 21-го надвечір. Весь цей час медики рятували життя українцям, яких привозили з центру столиці з багаточисельними травмами та пораненнями...

А потім почалися події на сході держави. Як згадує Володимир, у нього постійно виникала думка щодо служби в армії, адже виріс у сім'ї військового медика. Тому молодий лікар сам звернувся до військкомату Шевченківського району столиці. Запал патріота там охолодили: хвиля мобілізації закінчувалася, підрозділи було укомплектовано медиками, тож йому порадили звернутись до штабів територіальних підрозділів оборони або в Державну прикордонну службу. Відверто кажучи, Володимир зателефонував до прикордонників лише тому, що в Інтернеті одразу ж знайшов координати відомства. Йому призначили аудієнцію в Адміністрації відомства. Лікарю було що показати у резюме: з одного боку молодий здоровий хлопець, з іншого – чималий досвід і практика. Наприкінці був цікавий пункт: під час Євро-2012 Григоровський входив до складу однієї з п'яти столичних травматологічних бригад, які обслуговували офіційні матчі турніру. А випадкових людей туди не брали...

Після бою Володимир Григоровський заради порятунку життя бійця 72 бригади був змушений робити складну операцію з ампутації кисті не просто в польових умовах, а фактично на пеньку. Солдат вижив...

почав спілкуватися з зарубіжними колегами, які приїздили на семінари чи конференції, а потім і стажуватися у зарубіжних клініках за програмами з обміну досвідом.

Особливо запам'яталася Володимирі Григоровському американська клініка Джона Хопкінса, розташована у Балтиморі. Це найбільший медичний заклад у світі. Володимирі з його гарною англійською пощастило на волонтерських правах почергувати у приймальному відділенні лікарні кілька тижнів. «Це цінний досвід для лікаря, тим більше – для молодого», – згадує ті часи Григоровський.

Звичайно, його запросили до лав прикордонників: дали припис, в якому значилося, що він має з'явитись в Навчальному центрі у Оршанці вдень 20 червня. На всю підготовку та дорогу до місця зборів залишалося менше доби. Однак Володимир не розгубився і з потрібною енергією почав збиратися. Знайомі волонтери оперативно забезпечили необхідним майном, а товариші змогли переконати керівництво столичного магазину «Мілітарист» відкрити його о першій годині ночі для закупки спорядження... До Оршанця лікаря відвезла автомобілем дружина. До речі, саме 20 червня велика і дружна родина

Григоровських дізналася, що Володимир йде до війська. «Щоб уникнути емоційної складової», – пояснює свою позицію лікар...

Навчання та злагодження підрозділів у Навчальному центрі тривало 10 днів. За цей невеличкий термін викладачі «підтягнули» у мобілізованих військові науки, зокрема й тактичну медицину.

30 червня 2014 року мобільна прикордонна застава «Оршанець» виїхала на східний кордон України. Шлях пролягав через Бердянськ у напрямку Успенки, Зеленопілля та Червонопартизанська. Згодом сталися сумнозвісні «котли», виходи з оточення, обстріли, розстріли колон... З боєм Володимир Григоровський згадує воля медичної «таблетки» Павла Лазоренка. Він залишився біля зламаної машини, переконав, що самостійно її полагодить, і обіцяв невдовзі наздогнати своїх на марші. Але чергова «порція» обстрілів відібрала життя у прикордонника. Саме там, у бойових умовах, неозброєним оком стали помітними проблеми. Бинти, знеболювальні, антибіотики, джугти... Так, безумовно, були індивідуальні аптечки, але вони виявилися застарілими. Все це буде усунено згодом. А тоді... Тоді плата була дуже високою. Володимир Григоровський і досі впевнений, що капітана Сергія Лифаря можна було б врятувати, якби була можливість терміново евакуювати його з-під Дмитрівки. Трагічно обірвалося життя і ще одного побратима – солдата Віктора Кумановського, який загинув під час обстрілу.

А ще Володимирі врізалися в пам'ять події 6–7 серпня. Цими днями українських військових обстрілювали з особливою жор-

стокістю. Крім того, упевнений лікар Григоровський, терористи використовували хімічні компоненти: після обстрілів у багатьох бійців з'явилися хімічні опіки обличчя, ший та очей. Він надавав допомогу всім, самого ж вберегли захист та спеціальні окуляри. Згодом доля підкинула ще один іспит: після бою Володимир Григоровський заради порятунку життя бійця 72 бригади був змушений робити складну операцію з ампутації кисті не просто в польових умовах, а фактично на пеньку. Солдат вижив...

Додому в Оршанець поверталися через Бердянськ. Командування дало 10 днів відпустки, а офіцер Григоровський отримав чергове військове звання «лейтенант». Тоді ж Володимир дізнався, що його батько, Валерій Вікторович, за прикладом сина теж записався добровольцем і зі зброєю в руках боронив державу, з боями виривався з оточення під Луганським аеропортом, був контужений та відправлений на лікування у тил.

Після відпочинку мобільна прикордонна застава «Оршанець» вдруге вирушила у зону АТО. Так сталося, що в підрозділі крім нього офіцерів з першого набору не було. З'явилося декілька новачків. Чимало підлеглих були старшими за віком, однак команди лейтенанта Григоровського виконували без заперечень. Бойовий досвід першого відрядження додав справжньої чоловічої злості, колектив став одним цілим, кожен знав свій маневр, всі у бою були на рівних, незважаючи на посади та звання. Зник страх, що не зможуть впоратися з поставленими завданнями. А вони були важкими: іноді доводилося витримувати марш-

■ люди і долі

Берегиня Олена

Психологи стверджують, що голос людини — це тембр звучання її душі. За його тональністю досвідчені фахівці можуть прочитати не лише характер співрозмовника, а й навіть передбачити його поведінку у нестандартних ситуаціях, коли час вимірюється власним життям.

Василь КЛИМЕНКО

...Таких випробувань на долю Олени Каракай випало аж занадто багато. І було їх найбільше саме неочікуваних. Народившись у Ростовській області, рідною для неї стала Донецьчина, куди за рік після появи доньки переїхали батьки. Тут безтурботно промайнуло її дитинство. У краю, овіяному продимленим запахом териконів вугільних шахт та з гірким присмаком повітря, що безперервно клубочилося з височенних труб металургійних заводів, розквітала Оленчина юність. Тут, де усе для неї стало таким близьким, добре знайомим, народжувалися її заповітні дівочі мрії.

Закінчивши школу, своїм майбутнім фахом вона обрала медицину. Склавши вступні іспити, стала навчатись у Макіївському медучилищі, де й зустріла своє перше кохання. Полонив її серце одногрупник, був із місцевих, донбаських.

Навідавшись до рідного села, Оленка заявила: «Мамо, я буду виходити заміж».

Українська дівчина Тетяна Олександрівна тільки руками сплеснула: «Доню, що ти надумала?! Сама ще як дитина. А навчання?!» — аж зойкнула жінка.

...Коли вперше одягнула військовий однострій, щось призабуло дивно ворухнулося в душі жінки, ніби доля усміхалася їй назустріч.

Як тільки не умовляла вона свою кровинку, але остання стояла на своєму: «І заміж вийди, і навчання не кину!».

Мати гірко зітхнула: «Був би живим батько, а так...».

У 18 років Олена стала дружиною. Та омріяне нею перше кохання, не витримавши життєвих випробувань, стало для неї зрадливим. Тож при живому батькові свої дітей довелось молодій жінці самотужки виховувати та ростити донечку Христину і сина Артура. Чим тільки могла молодому спеціалісту Амвросіївського пологового будинку Олені Каракай допомагала мама.

Швидко спливав час. І ніяких важливих змін у житті Олени Олексіївни не відбулося — свою роботу вона тісно поєднувала з турботами про підростаючих дітей та першими маминими хворобами. І так — з року в рік, ставши звичними, заповнювалися її жіночі будні. Аж поки одного дня знайомі офіцери не запропонували їй служити за контрактом у їхньому Донецькому прикордонному загоні. Була трохи здивована: як це вона і військова служба, але чомусь відразу погодилася.

Відтепер працювала у новому колективі. Навколо незнайомі люди, незвична для неї військова обстановка. Але у всьому відчувалася атмосфера людської приязні, професійної довіри та взаємоповаги. Служба серед «зелених кашкетів» Олені Олексіївни сподобалася. А коли вперше одягнула військовий однострій, щось призабуло дивно ворухнулося в душі жінки, ніби доля усміхалася їй назустріч. З тих пір служба з охороною кордону фельдшера Олени Каракай стала визначальною у її житті, підспудно готуючи жінку до нових і знову неочікуваних випробувань.

...Гібридна війна на сході країни влітку 2014-го все більше охоплювала територію

індустріального Донбасу. Знахобні місцеві сепаратисти за підтримки росіян, отримуючи від останніх сучасне озброєння, уперто намагалися розширити «володіння» самопроголошених ЛНР і ДНР. Разом з військовослужбовцями силових структур української влади їм протистояли і воїни у зелених кашкетах. Утримувати свої бойові позиції доводилося під шаленими обстрілами бойовиків з реактивних установок, під смертельним завиванням ворожих мін і снарядів. Так «сепари» витіснили прикордонників із місць дислокації їхніх підрозділів.

ВПС «Амвросіївка», пункти пропуску «Успенка», «Довжанський» — гарячого літа 2014-го не зникли з телеекранів і шпальт газет, що висвітлювали події гібридної війни. Тут несли службу донецькі охоронці державного рубежу. І піддавалися нещадному масовому вогню ворога. Від нього горіло усе на землі, лишаючи на ній свої жертви — тіла загиблих і скалічених страшними ранами прикордонників. І тоді як янгол-охоронець біля них з'являлася невисока фігура жінки у військовому однострої. Це була фельдшер Олена Каракай. Скільки своїх побратимів, знесилених від ран, винесла на своїх жіночих тендітних плечах з-під обстрілів, вона не рахувала. Відповіла одним словом — «багато».

— А так, — каже вона, — діставшись на БМП з пораненими до нашого ВПС і коли не було лікаря, самій доводилося надавати їм першу допомогу: робити уколи, бинтувати та накладати гіпс.

Чим найбільше запам'яталися їй, фельдшеру, ті, пекельно гарячі, нестерпно важкі дні?

— Наші хлопці — герої, — з неприхованим смутком згадує Олена Олексіївна. — Одні з поранених, втративши свідомість, кликали маму, хтось раз-по-раз повторював жіноче

Одні з поранених, втративши свідомість, кликали маму, хтось раз-по-раз повторював жіноче ім'я, інші увесь час просили води. І жодного разу не бачила, щоб хтось заплакав від болю, а вони ж усі такі молоді.

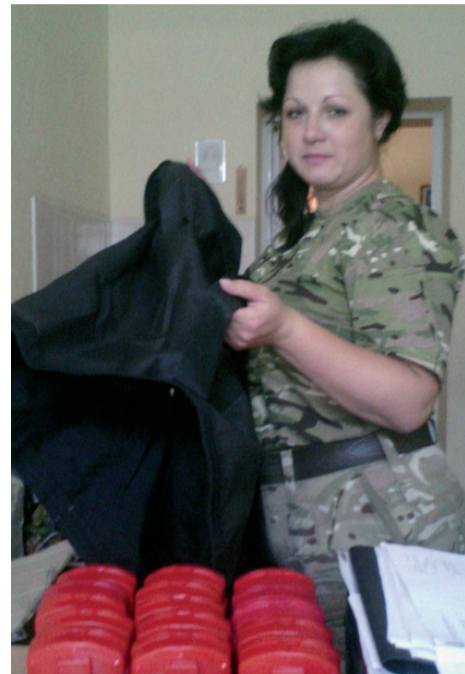
ім'я, інші увесь час просили води. І жодного разу не бачила, щоб хтось заплакав від болю, а вони ж усі такі молоді. На таких мужніх — чийсь суджених, майбутніх чоловіків — жінкам молитися треба.

— А як же Ваші діти, Ви думали про них, коли забираючи на свої плечі поранених, рятуючи їм життя, будь-якої миті самі могли потрапити під кулю снайпера або підірватися на міні? — запитує свою співрозмовницю.

— Тоді про це не думалося, — відповіла вона. — У голові в такі хвилини б'ється лише одна думка: «Я маю дотягнути його до укриття, до бойової машини. Що б там не трапилося». І за якусь хвилину додає:

— А дітей своїх я дуже люблю.

Потім з неприхованою гордістю розповідає, що 15 червня у сімейному колі відзначили 18-річчя доньки Христини. А вона

у мамі розумниця — успішно навчається у Черкаському політехнікумі. Син Артур, закінчивши 9 класів, збирається вступити до військового ліцею. За хвилину-другу, якимось загадково усміхнувшись, своїм дзвінком, ніби вмитим вранішньою рососою голосом, жінка радісно зізнається:

— А ви знаєте, обоє: син і донька не тільки зовнішністю, а й своїм характером схожі на мене.

День 26 серпня минулого року у пам'яті Олени Олексіївни закарбувався назавжди. Опинившись в оточенні бойовиків і отримавши команду зверху, колона персоналу ВПС «Амвросіївка» на чолі з підполковником Володимиром Галицьким під покровом ночі залишила свої рубежі. Їм, образно кажучи, пощастило. Щохвилини ризикуючи життям і не потрапивши під обстріл бойовиків, «зеленим кашкетам» уранці наступного дня вдалося добратися до Маріуполя — місця дислокації управління їхнього Донецького прикордонного загону.

Нині старшина медичної служби Олена Каракай добросовісно, проявляючи у роботі розумну ініціативу, є членом високопрофесійного колективу медиків Оршанецького навчального центру.

— Вона у нас дуже шанована людина, — відгукується про свою колегу лікар Богдан Панківський. — Підтягнута, завжди у військо-

вому однострої, Олена Олексіївна усім своїм людським «я» стверджує: її життєва доля в службі з охороною державного кордону, серед військових у зелених кашкетах, які стали для неї рідними, такими близькими.

А вона мріє про щастя своїх дітей, про власну затишну домівку. Адже усе надбане до цього залишилося там, в Амвросіївському районі Донецьчини, що потерпає від тимчасової окупації новоявлених «господарів».

Спілкуючись з нею, вслухаючись у дзвінкий, як гірський струмочок, голос Олени Олексіївни, мимоволі відчуваєш: душа жінки переповнена найбільшим багатством — радістю життя, його невимірною цінністю, а значить і готовністю завжди відстоювати її.

Така вона — красива і мужня жінка-прикордонниця, учасник бойових дій в АТО, старшина медичної служби Олена Каракай. ■

кидки по 30 кілометрів і при цьому бути напоготові. За плечима прикордонників «Оршанця» — Попасна та Кримське, Северодонецьк та Лисичанськ, Добропілля та Славянськ. У другому відрядженні втрат не було. І це, вважає Володимир, дуже показовий результат.

Підрозділ повернувся до Оршанця на початку листопада минулого року. Лейтенант Григоровський відчув, що як лікар почав втрачати кваліфікацію. Та відтепер бачив себе винятково у військовому шпиталі. Володимир добре знав Центральний клінічний госпіталь Держприкордонслужби, адже лікувався тут після контузії. Тому написав рапорт з проханням дати можливість залишитися у лавах прикордонників як лікар. Прохання задовольнили і 22 грудня 2014 року лейтенант Григоровський був призначений на посаду ординатора ортопедичного відділення столичного медичного закладу прикордонного відомства.

Володимир взявся за роботу із завзяттям, адже за півроку, які він провів у зоні АТО, в ортопедії, за його спостереженнями, з'явилися нові напрацювання. А ще він мріє про те, щоб вітчизняна медицина зробила величезний крок уперед на кшталт системи, що діє у Ізраїлі. На тверде переконання Володимира, не треба витрачати бюджетні гроші для реформування системи охорони здоров'я. Для цього достатньо проаналізувати досвід передових країн світу та адаптувати його до вітчизняних умов.

Сьогоднішній свій статус лейтенант Володимир Григоровський оцінює так: «Що може бути кращим, ніж поєднати медицину і захист Батьківщини?!» ■

■ Україна – ЄС

Солідарність у дії

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Володимир ПАТОЛА,
фото Валерія ОЛІЙНИКА

— Україна зараз зіткнулася з російською агресією, наші кордони порушені й питання територіальної цілісності та незалежності української держави є одним із основних на порядку денному у світової спільноти, — зазначив Арсеній Яценюк. — Відповідно до Мінських домовленостей однією з ключових умов, яку повинна виконати Російська Федерація, окрім того, що забратися геть з території України зі своїми військовими і найманцями, — це відновлення повноцінного контролю над українсько-російським державним кордоном. Уряд, починаючи з минулого року, розпочав будівництво нової якісної європейської системи захисту державного кордону України. Це проект «Європейський вал», який дасть можливість закрити кордон від російських терористів, перекрити канали нелегального постачання зброї, зокрема важкої техніки, наркотиків, а також канали нелегальної міграції. Наші європейські партнери виділили значний обсяг фінансового ресурсу, який вклали у придбання техніки — автомобілів і нових систем управління. Тому окремо хотів би широко подяку-

Вже у вересні нинішнього року на 49 основних пунктах пропуску прикордонники матимуть доступ до необхідних інформаційних ресурсів, зможуть оперативно самостійно перевірити будь-яку особу, чи вона не перебуває в міжнародному розшуку.

вати Європейському Союзу, персонально пану Томбінські та всім учасникам і представникам міжнародного дипломатичного корпусу за реальну допомогу Україні

в боротьбі за цілісність наших кордонів, за нашу незалежність, у боротьбі проти російської агресії.

Під час виступу Прем'єр-міністр приділив увагу посиленню безпекової складової на державному кордоні. Зокрема — уніфікації українських електронних систем контролю з системами Інтерполу. Вже у вересні нинішнього року на 49 основних пунктах пропуску прикордонники матимуть доступ до необхідних інформаційних ресурсів, зможуть оперативно самостійно перевірити будь-яку особу, чи не перебуває вона в міжнародному розшуку.

Арсеній Яценюк наголосив, що завдання Прикордонної служби — це технічне вирішення питання для отримання Україною безвізового режиму і він переконаний, що відомство успішно виконає належне. Прем'єр-міністр подякував охоронцям державних рубежів, передусім, тим, які нині захищають Україну в зоні проведення антитерористичної операції, та повідомив, що до кінця поточного року за бюджетні кошти для українських прикордонників буде придбано ще 300 квартир.

Голова представництва Європейського Союзу в Україні посол Ян Томбінські зазначив:

— Мені дуже приємно сьогодні бути присутнім на церемонії передачі машин та іншого обладнання українським при-

даємо, зокрема тому, що Україна втратила своє обладнання і в Криму, й на інших ділянках кордону.

Це потрібно нам, європейцям, щоби висловити солідарність з Україною сьогодні. Ці машини слугуватимуть укріпленню українського суверенітету і тим самим захищатимуть і безпеку Європейського Союзу. Бажаю, щоб цей драматичний період, коли охорона кордону нерідко коштує життя, якнайшвидше закінчився, щоб Україна побудувала сучасну структуру для ефективного захисту свого суверенітету.

Посол подякував керівництву європейських країн за рішення про надання допомоги, фінським колегам, завдяки підтримці яких техніку вдалося своєчасно доставити та передати охоронцям державного рубежу, й побажав, щоб

автомобілі та обладнання служили справі захисту українського кордону якнайкраще.

Заступник голови Держприкордонслужби України генерал-лейтенант Василь Серватюк наголосив, що відомство у своєму розвитку постійно орієнтується на європейські стандарти прикордонної охорони. Саме тому співпраця з представництвом

нашим з функцією біометричного контролю та забезпечення доступу до баз даних Інтерполу.

Реформування служби — це комплексний процес. Складність його обумовлена новими викликами та загрозами національній і європейській системам безпеки кордонів. Наше завдання — своєчасно реагувати на такі виклики та мінімізувати загрози. Для цього

До кінця поточного року за бюджетні кошти для українських прикордонників буде придбано ще 300 квартир.

Європейського Союзу в Україні для прикордонників завжди була, є і буде пріоритетною та основоположною. Останнім яскравим прикладом такої діяльності стала розробка за участю експертів консультативної Місії ЄС з реформування сектору цивільної безпеки України та Місії ЄС з допомоги в питаннях кордону України та Республіці Молдова таких важливих документів як Стратегія розвитку Державної прикордонної служби України та Державна цільова правоохоронна програма облаштування і реконструкції державного кордону на період після 2015 року.

Служба успішно реалізує план дій щодо лібералізації ЄС візового режиму для України. За оцінками європейських експертів, завдання, передбачене другою фазою плану, прикордонне відомство переважно виконало. Ми продовжуємо роботу над оснащенням пріоритетних пунктів пропуску облад-

необхідно технічне переоснащення прикордонних підрозділів і застосування новітніх технологій. За 10 останніх років за фінансової підтримки ЄС було успішно реалізовано понад 20 спільних проектів міжнародної технічної допомоги на загальну суму близько 80 мільйонів євро. Проекти спрямовані на посилення прикордонного менеджменту. Наразі відомство разом із представництвом ЄС в Україні реалізує такі програми як секторальна бюджетна підтримка, транскордонне співробітництво та ініціатива ЄС «Східне партнерство».

Новий якісний транспорт і обладнання дозволять ефективніше виконувати бойові та службові завдання, значно посилять безпеку України на кордоні й лінії розмежування з територією, підконтрольною незаконним збройним формуванням, а головне — забезпечать не одне життя охоронців державних рубежів.

■ 22 червня 1941 року – день початку радянсько-німецької війни

Михайло Каретников – колишній старшина 6 прикордонної застави Володимир-Волинського прикордонного загону згадує, як разом із рядовим Курбатовим близько третьої години ночі вийшли перевіряти пости. За кілька хвилин на протилежній стороні ріки Буг у чорне небо злетіла кометою перша провісниця тривоги – світло-червона ракета. Не встигли вони й збагнути, що це означає, як тут надійшла відповідь із-за Західного Бугу: там щось вибухнуло один раз, а потім ще раз. І тут бійці побачили, що горять села Вигаданка й Лудин, які поряд із рікою. Полум'я вогню піднімалося високо й відбивалося у воді, наче у дзеркалі. Здавалося, що палає сама вода.

Крик наляканих птахів

Оскар МАЛИНОВСЬКИЙ

– На заставі – бойова тривога. 76 прикордонників через люк у підлозі будинку підземними ходами кинулися до дотів, – розповідає Михайло Каретников. – У ранковій імлі з'явилися німецькі мотоциклісти, за ними – піхота та легка артилерія. Мокрі по пояс порушники лізли з-під берегового обриву, щось вигукували та войовничо розмахували руками.

Коли вороги наблизилися, старший лейтенант Неєзжаний злегка махнув рукою. Одночасно «заговорили» флангові вогневі точки, де командував політрук Вошев і помічник начальника застави Куклін. Під ураганим вогнем юрбище німців відкотилося до Бугу. Затишшя тривало кілька хвилин. Отямившись від рішучого удару, ворожа лавина з'явилася знову й переміщувалася все ближче.

«Рус, капут!», – доносилися вигуки противників.

У відповідь пролунала нова команда для бійців, і знову перед дотом залишилися вбиті та поранені німці.

Дев'ять разів ворог кидався в атаки і відступав у паніці назад. Після невдалих спроб він відкрив артилерійський вогонь. Хтось приніс звістку: один із ворожих снарядів влучив у приміщення

гармати. Плюнув вогнем. Один раз, другий. Над головою приглушено гримнуло. Градом посипалися грудки землі зі стелі. В амбразуру залітали кулі. Вони то зловісно дзвеніли, то м'яко плю-

халися у вологу землю. Іноді було чути стриманий стогін.

– Скільки часу відбивалися прикордонники, важко сказати, – згадує Михайло Петрович. – Та й хто за цим стежив? Майже в цілковитій темряві бійці наштотувалися один на одного, чортихалися. Хтось, здається сержант Мананников, продовжував стріляти з кулемета. А поруч із ним вже лежав, стікаючи кров'ю, начальник прикордонної застави стар-

– Ворожий снаряд закоркував землю й камінням амбразуру, і в підземеллі панувала непроглядна темрява, – згадує Михайло Каретников. – І в цей час ті, хто залишилися, почули підбдьорли-

прикордонниками. Там, під руйнінами, опинилося двадцять, а може й більше бійців. Здавалося, поховані живо, тепер вони зі зброєю в руках спокійно приготувалися зустріти ворогів. Один із бійців рішуче ступив до отвору з гранатою в руці.

– Дозвольте, товаришу старшина. Як вони, значить, зійдуться, я їх... – із сумом говорить Михайло Петрович. – Зверху почувся нерозбірливий говір, а потім спотворене: «Укр! Рус!.. Капітуляйт...». «Ось тобі!», – закричав прикордонник з гранатою (це була остання граната) і легенько виштовхнув «гостинець» назовні.

Секунда – і зверху оглушливо гримнуло. Пролунали стогони. Пилом і димом застлало очі.

– Тепер – розійдись! – Пролунала команда. – І лишень встигли прикордонники розбігтися, як позаду один за одним прогрімали вибухи. Негайно підземеллями поповзли смердючі гази, які виїдали очі. Дихати стало важко, а німці все кидали й кидали в отвір гранати. Поблизу старшини хтось із бійців важко охнув і осів. У короткі перерви між розри-

залетіла граната, старшина зумів перехопити її на льоту, але не встиг послати назад німцям. Повітря раптом розкололося, а чорна хмара застлала очі.

– Зберегли нас усіх живцем, прокляті, – з болем згадує колишній прикордонник. – І жінок теж... Після вибуху почали розкопувати, витягувати, як черв'яків із землі. Мене та ще одного бійця – Козлова – виходили, щоб потім катувати... Тільки нічого ми їм не сказали.

На обличчі Михайла Петровича пролягла глибока зморшка. До сих пір її не було помітно. Ймовірно, вона залишилася йому на згадку про загиблих товаришів і про ті дні, коли вони всі разом стояли на смерть, захищаючи священні рубежі своєї Батьківщини.

– А потім – концтабір, втеча, знову фронт, – сумно згадує ветеран. – У лавах Червоної Армії дійшов до Берліна. Та хіба все згадаєш?! Подивіться, як яскраво світить сонце й ласкаво хлопоче старий Буг. Він зміг би розповісти більше про ті далекі події, коли кричали наляканих птахів.

вий голос помічника начальника застави Кукліна: «Не втрачайте самовладання, товариші! Вихід із становища, мені здається, один...». Дуже повільно і втомлено просувалася робота. Орудували багнетами гвинтівок, руками й навіть гострими осколками каменю, а освітленням слугували сірники, зібрані у всіх курців. І коли після декількох годин неймовірних зусиль у невеликий отвір над головою заглянули яскраві зірки, бійці полегшено зітхнули...

«Розширити б прохід – і по одному туди, наверх», – порадив хтось несміливо.

«Тобто просто в руки до німців», – іронічно закінчив сержант Мананников. – «Ні, так не годиться... Адже ми на державній посаді й у нас є дві поранені жінки».

Стало очевидним і зрозумілим: ні кроку назад, стояти на смерть. Тим часом ворог став просуватися вглиб нашої країни. Прямуючи вперед, нацисти залишили групу для знищення героїчних захисників кордону. На світанку німці помітили підкоп, зроблений

вами було чутно жіночі зойки. Це почали задихатися донька начальника застави та сестра його дружини, які приїхали погостювати до старшого лейтенанта Неєзжалога.

«Тільки без паніки!» – кинув у пільму Каретников. – Одягнути протигазу!

Старшина підкрався до отвору. Миттю оцінив обстановку, а потім підняв гвинтівку і вистрілив у клапоть блакитного неба. Тієї ж миті звідти зі свистом залетіла ворожа граната. Старшина швидко перехопив її й викинув назад. Нагорі пролунав вибух, почувалися крики й стогони. У підземелля знову

Демобілізувавшись із армії, Михайло Каретников повернувся в село Поромів, поблизу якого знаходилася колись 6 прикордонна застава Володимир-Волинського прикордонного загону. Михайло Петрович працював бригадиром рільничої бригади в місцевому колгоспі. Сам воронежець, він полюбив українське Полісся, адже тут захищав рідну землю й тут обзавівся сім'єю.

– І все ж забувати про це ми не маємо права, – несподівано закінчує свої спомини ветеран-прикордонник. – Порох треба тримати сухим, щоб не було чутого крику наляканих птахів. ■

*Забувати про це ми не маємо права.
Порох треба тримати сухим, щоб не було чутого крику наляканих птахів.*

прикордонної застави і зруйнував його. Всі зрозуміли: виходу більше немає – позаду завалено люк, а попереду...

– Попереду – скрегочучи і брязкаючи гусеницями, повз потужний танк, – продовжує тривожну розповідь ветеран. – Зупинився. Повільно, немов доісторичне чудовисько, повів хоботом

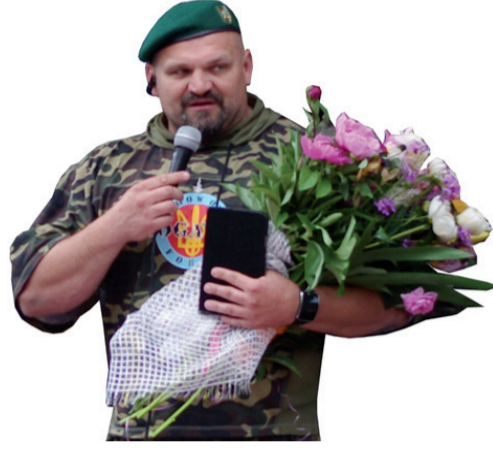
ший лейтенант Неєзжаний. Він покликав мене до себе і одними губами прошепотів: «Доручаю тобі командування вогневою точкою. Тримайтеся!».

Цей день для воїнів був дуже важким. Втрата товаришів. Ніякого зв'язку з іншими вогневими точками та й взагалі із зовнішнім світом.

■ зірковий гість

Василь Вірастюк: «Відчуваю неймовірний біль за Україну»

Заслужений майстер спорту, володар титулів «Найсильніша людина України» та «Найсильніша людина світу» Василь Вірастюк разом із відомим шоуменом і телеведучим Олександром Педаном та переможницею конкурсу краси «Королева України – 2012» Євгенією Прокопенко відвідали підрозділи Донецького прикордонного загону. Користуючись нагодою, ми поспілкувалися з українським богатирем, який, до речі, приїжджає сюди вже не вперше.

Розмовляла
Світлана САВЧУК

– Василю, у Вас з Донецьким прикордонним загonom склалися давні дружні стосунки. Перше знайомство відбулося 2008 року. Що це була за поїздка?

– Дійсно, ми приїжджали сюди сім років тому. Побували в управлінні Донецького загону, в місті Новоазовськ, відвідали дивізіон морських катерів і навіть виходили в море на одному з них. Його, на жаль, вже немає. Хлопці показово відпрацьовували затримання порушників кордону й за цим було неймовірно цікаво спостерігати. Це одна

з перших моїх, я б сказав, пізнавальних поїздок на кордон.

– Як сьогодні Ви оцінюєте роботу прикордонників?

– Вважаю, що прикордонники першими приймають виклик. Відкидаючи емоції, переживання, можливо, інколи й страх, бездоганно виконують свій обов'язок. На мою думку, яскравим підтвердженням цього був і бій у пункті пропуску «Маринівка», і знищення ворожої колони в районі Лисичого, і стійкість при загрозах оточення загону. Коли агресія стосовно наших військових зростала, пам'ятаю, переглянувши за всю ніч новини, десь під ранок я поїхав у дуже гарне і символічне місце Києва – до Вічного вогню. Звідти добре видно, як сходить сонце. І перебуваючи там, мабуть, кілька годин, прокручував у голові різні думки. Як там хлопці? Що з ними? І просив у Бога лише одного: щоб залишилися живими.

– Ви родом з Івано-Франківщини. Чи зустріли під час поїздки зоною АТО земляків? І як, власне, реагували бійці?

– Земляків зустрів дуже багато. Радо поспілкувалися й пожартували. У багатьох

помітив велике здивування, але дякую хлопцям за те, що широким і теплим нас зустрічали.

– На Вас берет Держприкордонслужби. Які відчуття?

– Чесно кажучи, ношу його з гордістю. Відчуваю себе частинкою єдиного цілого прикордонного відомства.

– Василю, що для Вас сьогодні ця неоголошена війна?

– Відповім одним словом: біль. Неймовірний біль, за Україну, за громадян, які це переживають, за хлопців і всіх тих, хто бере безпосередню участь в обороні своєї Батьківщини.

– Чи будуть ще подібні поїздки в зону АТО?

– Думаю, так. Як тільки з'явиться час і можливість, я завжди з великою радістю приїду й підтримаю хлопців.

– Що б Ви побажали тим, хто стоїть на передовій?

– Знаєте, не розумів цього, поки сам не прийшов сюди. Зараз можу сказати, що найголовніше для них у цій ситуації – не розслаблятися, не втрачати пильність і концентрацію, а також бути обережними. ■

■ прем'єра

Наші АНи у Парижі

У французькій столиці відкрився знаменитий авіакосмічний салон Le Bourget-2015, який триватиме до 21 червня. Новинкою цьогорічної експозиції стануть українські літаки Ан-178 і Ан-132. Ще одна «знакова» подія – відсутність «живої» російської авіаційної техніки.

Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Le Bourget – один із найбільших авіасалонів у світі, який проходить один раз на два роки. Аеродром з однойменною назвою розташований на північ від Парижа. Він став знаменитим після того, як 21 травня 1927 року тут приземлився Чарльз Ліндберг

– перший льотчик, який здійснив одиночний безпосадковий трансатлантичний переліт.

Перша у світі виставка літаків відбулася 1909 року в паризькому Grand Palais, а перший авіасалон саме в Ле-Бурже організували в 1951-му. Цьогорічний Міжнародний аерокосмічний салон, який вважається найпрестижнішим у сфері авіакосмічної торгівлі, відкрив президент

Франції Франсуа Олланд. Загалом у комерційній виставці візьмуть участь понад 2260 компаній з 47 країн світу. До речі, своєрідною сенсацією цьогорічного авіасалону стало те, що на ньому не будуть представлені натурні зразки російської бойової авіаційної техніки. Представник РОСТЕХ заявив, що це пов'язано з маркетинговою стратегією держкорпорації.

Українське Державне підприємство «Антонов» представляє у Парижі дві нові програми в сегменті транспортних літаків. Як повідомили у прес-службі ДП, перша з них – новий Ан-178. Це двомоторний транспортний літак, створений на базі близькомагістрального Ан-158. Як запевняють конструктори, унікальна особливість Ан-178, вантажопідйомність якого складає 18 тонн, – можливість перевозити вантажі у контейнерах і на піддонах. Ще один великий «плюс»: літак може базуватися на різноманітних аеродромах, зокрема й на ґрунтових та високігрних.

Потенційні покупці з різних країн вже зацікавилися Ан-178 як цивільного, так і військового призначення. Потреба світового ринку в літаку такого класу оцінюється у 1100 екземплярів до 2035 року. До речі, компанія вже підписала

угоди на поставку 12 нових Ан-178 в Азербайджан і Китай.

Друга програма-дебютант – проект легкого багатоцільового транспортного літака нового покоління Ан-132. Він призначений для транспортування різноманітних вантажів масою більше 9 тонн на близько- й середньоміжмагістральних маршрутах. Як стверджують фахівці, Ан-132 – оптимальне рішення для заміни всесвітньовідомих літаків Ан-32 й Ан-26, а також інших транспортних літаків цього класу, строк служби яких добігає кінця. Цей проект буде реалізовано спільно з партнерами із Саудівської Аравії за участі провідних авіаційних компаній з різних країн світу, у тому числі «Pratt & Whitney Canada», «General Electric», «Honeywell», «Liebherr», та «Hamilton Sundstrand». Згідно з попередніми оцінками, потреба ринку складає близько 900 літаків такого типу. ■

■ зірки на погони

від 11 червня 2015 року №493-ОС по Північному РУ ДПСУ

полковник підполковнику КАЗІМІРКУ Віталію Едуардовичу по Південному РУ ДПСУ

полковник підполковнику ЗАРУДНОМУ Геннадію Степановичу по Західному РУ ДПСУ

підполковник майору ПРИСЯЖНЮКУ Назарію Миколайовичу

підполковник медичної служби

майору медичної служби ІВАНЦІВУ Роману Петровичу

від 12 червня 2015 року №492-ОС по Адміністрації Державної прикордонної служби України

підполковник майору ЮЩЕНКУ

Олександрі Миколайовичу

по Азово-Чорноморському РУ ДПСУ

підполковник майору УПЕРЕНКУ

Юрію Володимировичу

від 13 червня №500-ос по Південному РУ ДПСУ

полковник підполковнику ВАСИЛИКУ

Юрію Борисовичу

підполковник майору РИВАКУ

Сергію Миколайовичу

по Західному РУ ДПСУ

підполковник майору ЧЕРВОНОМУ Віктору

Євгеновичу

Управління кадрового забезпечення АДПСУ

■ від щирого серця!

Колегія та персонал Північного регіонального управління вітає з Днем народження першого заступника начальника Північного регіонального управління – начальника штабу полковника Андрія Миколайовича ВАЛЬЧУКА!

Бажаємо Вам невпинного руху вперед, успішного здійснення всіх планів і задумів! Нехай підґрунтям щасливого життя та плідної професійної діяльності будуть міцне здоров'я, серце, сповнене любов'ю та добра, натхненна думка й ширі почуття!

Зичимо незрадливої долі та великих успіхів на благо народу України і Вашої родини!

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:

61023

Головний редактор
Костянтин ПЯСЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 41549
Наклад: 5050 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтінська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net